

Legenda bradului de Crăciun

de Lucy Wheelock

Doi copilași ședeau lângă focul din cămin într-o noapte geroasă de iarnă. Deodată, au auzit o bătaie firavă în ușă, și au alergat de îndată pentru a o deschide...

Afară, în frig și întuneric, se găsea un copil amărât, în picioarușele goale și îmbrăcat în niște haine subțiri, zdrențuite. Tremura din toate încheieturile și a cerut să fie lăsat înăuntru pentru a se încălzi cât de cât.

„Desigur, vino în casă!” au strigat într-un glas cei doi copilași, „Îți vom face loc lângă foc. Vino!” Au condus micuțul străin până la un scăunel de lângă cămin, au împărțit cu el cina lor sărăcăcioasă și l-au așezat în patul lor, ei alegând să doarmă pe niște bănci din lemn.

La un moment dat, în toiul nopții, au fost treziți de sunetele unei muzici dulci, nemaiauzite și, privind pe o fereastră afară, au zărit o ceată de copii în straie strălucitoare ce se apropia de casa lor. Cântau cu toții din harpe aurite, iar văzduhul vibra din plin sub acordurile melodiei lor.

Pe neașteptate, copilul ciudat pe care îl primiseră în casă s-a înfățișat înaintea lor. Nu mai era înfrigurat și zdrențuit, și purta niște haine învăluite într-o lumină argintie. Cu o voce blândă, le-a zis, „Mi-a fost frig și m-ați adus înăuntru. Mi-a fost foame, și m-ați hrănit. Am fost obosit, și mi-ați dat patul vostru. Eu sunt copilul lisus, colindând lumea pentru a dăruia pace și fericire tuturor copiilor buni. Așa cum m-ați dăruit pe mine, la fel fie ca acest pom să vă ofere în fiecare an fructe bogate.”

După aceste cuvinte, a rupt o ramură dintr-un brad ce se afla afară, în apropierea ușii, a plantat-o în pământ și a dispărut ca prin minune. Acea ramură a crescut peste noapte într-un copac maiestuos, și an de an a rodit fructe minunate din aur pentru copii buni la inimă.

Sfârșit